

maa det dog siges, at de Ting, som Uenigheden angaar, er af underordnet eller endog af slet ingen Betydning. Vi ved jo, hvad det er, det drejer sig om. Der er Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal oprettes et Finansraad eller, som det nu kaldes, et Valutaraad. Ja, det er et meget betydningsfuldt Spørgsmaal, og det er et Spørgsmaal, hvorom vi har vor Mening. Det er jo et Spørgsmaal om Rigsdagens Arbejdsmaade, om, hvorvidt det er heldigt, at Rigsdagen delegerer en Del af sin Myndighed til et Udvalg enten udenfor eller indenfor Rigsdagen. Det er en Selvfølge, at det kan der være delte Meninger om, men for selve Valutaen er det jo ikke et Spørgsmaal, der har direkte Betydning. Det hører heller ikke til de Ting, der var nævnt i den Udtalelse, som fremkom fra Valutaraadet, og som der var Enstemmighed om, og det havde sikkert lettet Forslagets Behandling og Gennemførelse i Rigsdagen, hvis dette Spørgsmaal var holdt udenfor Valutaproblemet. Saa kommer der et andet Spørgsmaal, som der er Uenighed om, nemlig Spørgsmaalet om Tilbagebetalingen af Statens Gæld til Nationalbanken. Ja, egentlig er der ikke Uenighed derom. Fra alle Partiers Side er man enig i, at denne Gæld bør afvikles, men der er Uenighed om, hvorledes Midlerne skal tilvejebringes, gennem Konvertering til et udenlandsk Laan eller ved Skatter, og da hvilke Skatter. Nu er det selvfølgelig ogsaa et Spørgsmaal, der har Betydning, og hvorom der letforstaaeligt, om man kender de forskellige Partiers Stilling, kan opstaa Uenighed. Men det afgørende for Valutaen det er Adgangen for den seddeludstedende Bank til at indskrænke Seddelomløbet. Dette, at Staten tilbagebetaler, det er der Enighed om. Saa er der rejst Krav fra det konservative Parti om en generel Toldforhøjelse. Det er et Spørgsmaal, som man vel kan sætte i Bevægelse ved denne Lejlighed, men jeg maa hævde — og her er jeg ikke enig med det konservative Parti —, at dette Spørgsmaal er ogsaa for Valutaen af underordnet Betydning, ja, efter min Mening er det slet ikke af Betydning i valutamæssig Henseende, men det kan vel have Betydning i andre Henseender.

Hvorvidt man nu af den Omstændighed, at der i Virkeligheden er Enighed i det væsentlige med Hensyn til Valutaproblemet

Løsning, men Uenighed om det, der i og for sig kan være overordentlig betydningsfuldt i andre Henseender, men ikke er af Betydning for Valutaproblemet, kan udlede en Forhaabning om, at Forslagets videre Behandling her i Tinget kan føre til et Resultat, det skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt udtale mig om. Tiden vil vise det og vil vise det meget hurtigt, det kræver Omstændighederne. Men jeg vil gerne tillade mig at gøre opmærksom paa, at selv om det skulde lykkes at opnaa Enighed mellem Partierne, og jeg tror at turde sige ikke blot for mit Partis Vedkommende, men jeg føler mig ikke i Tvivl om, at det vil gælde alle Partier, ogsaa i dette høje Ting, at man vil bestræbe sig for at naa til en saadan Enighed — saa vil denne Enighed imellem Partierne her i Rigsdagen ikke være tilstrækkelig. Det, der først og fremmest kræves, er, at der er Enighed mellem Lovgivningsmagten og Nationalbanken, og ikke blot en Enighed, der finder sit Udtryk i en Paragraf eller to, men Enighed om det, der skal være Grundlag for, at det, der her tilvejebringes, bliver en endelig Ordning, og ikke noget, der om kortere eller længere Tid bryder sammen paa ny.

Som af den højtærede Statsminister nævnt fandtes der i det oprindelige Regeringsforslag en Bestemmelse, der gik ud paa, at Nationalbankens Forpligtelse til at opretholde de i Forslaget angivne Minimalkurser for Kronen og Maksimalkurser for Dollaren kun skulde gælde „saa vidt og saa længe“ som den af Staten tilvejebragte Valutareserve kunde strække til. Der blev i Folketinget fra tre eller maaske fra alle fire Partier gjort Indsigelse imod denne Reservation, idet man hævdede, at hvis der forelaa en saadan Reservation, saa var hele Grundlaget taget bort fra Ordningen, eller man kunde sige, at saa var der overhovedet ingen Ordning, thi med denne Begrænsning vilde hele Forslaget kun betyde, at Staten stillede en Valutareserve paa 40 Mill. Dollars til Raadighed til Om sætning i danske Kroner, men naar disse 40 Mill. Dollars var anvendt, var der Mulighed for, at Tilstanden igen kunde blive den samme som den, vi desværre alt for godt kender fra tidligere Tid. Jeg havde forstaaet den højtærede Statsminister saa-